

Sygn. akt VPz 2/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Wilga

Sędziowie: SSO Teresa Przybyłko

SSO Krzysztof Głowczyński

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2014 roku w Legnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Szpitala (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko B. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Głogowie

z dnia 7 listopada 2013 roku sygn. akt IV P 269/12

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie zawarte w punkcie 2 wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 7 listopada 2013 roku w ten sposób, iż w miejsce zasądzonej nim tytułem kosztów zastępstwa procesowego kwoty 1 217 zasądzić kwotę 1 800 zł.

UZASADNIENIE

Strona powodowa dochodziła od strony pozwanej zwrotu kosztów udzielonych urlopów szkoleniowych w wysokości 14 826, 32 zł. Powództwo zostało oddalone zaś na rzecz pozwanej zaskarżonym postanowieniem zasądzone tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 1 217 zł. Rozstrzygnięcie w tym zakresie zapadło z uwzględnieniem wniosku jej pełnomocnika o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W jego uzasadnieniu wskazał Sąd I instancji, iż podstawą tego rozstrzygnięcia był przepis art. 102 kpc i znana sądowi z urzędu trudna sytuacja finansowa strony powodowej.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła pozwana. Domagała się jego zmiany i zasądzenia na jej rzecz tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwoty 1 800 zł. Jej zdaniem podstawą rozstrzygnięcia w tym zakresie winien być przepis §11 ust. 1 pkt 2 w zw. z §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu przewidujący jako stawkę minimalną kwotę 1 800 zł.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie jest zasadne.

Zgodnie z art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten urzeczywistnia zasadę słuszności i jako wyjątkowy – stanowiący wyłom w zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu – nie podlega wykładni rozszerzającej. Kwalifikacja określonego stanu faktycznego jako „wypadku szczególnie uzasadnionego” należy każdorazowo do sądu orzekającego.

W rozpoznawanej sprawie brak jest, zdaniem Sądu II instancji, podstaw do stosowania tego przepisu względem strony powodowej. Powszechnie znana zła kondycja finansowa jednostek służby zdrowia nie może stanowić usprawiedliwienia dla wytaczania niezasadnych powództw bez ryzyka ponoszenia związanych z ich oddaleniem kosztów. Podjęcie przez stronę przeciwną skutecznej obrony przed takim niezasadnym powództwem powinno się łączyć ze zwrotem jej kosztów na zasadach ogólnych przewidzianych w art. 98 kpc.

W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja wystąpiła, a brak podstaw do jej oceny jako wypadku szczególnie uzasadnionego skutkuje zmianą zaskarżonego postanowienia zgodnie z wnioskiem zażalenia.

Podstawą orzeczenia był przepis art. 397 §2 w zw. z art. 386 §1 kpc.